

Sevgili arkadaşlarım, dostlarım, öğrencilerim,
Bir haberim var size; ama üzölmek yok: Akciğerime kanser hücreleri yerleşmiş.
71yaşadım, ciddi bir rahatsızlık yaşamadım bu güne dek.
Bu kez iş ciddi, hastaneye koştum, eşin dostun tavsiye ettiğı değerli hekim Mustafa
Ersöz'ün ellerine bıraktım kendimi.
Ancak, bu gidip gelmeler sürecinde düşündüklerimi paylaşmak istiyorum sizinle:
Bir işleyiş
Toros hastanesindeyim, ilaçlı tomografi çekilecek, ilacı alabilmem için bir hekimin reçete

yazması gerekiyor. Saat 11.00. Hastalarla ilgilenen –sanırım hemşire- bir bayan, saat 13.30’da gelin, diyor. İki buçuk saat ne yapacağım ben o insan selinin içinde? Yapılacak işin tamamı bir reçete kağıdına bir tek ilaç adı yazılacak. Bekleyemem, hem burada iki buçuk saat ne yaparım ben, diyorum. Bana o zaman Ultrason var yukarıda, oraya başvurun, diyor. Gidiyorum, Yazacak doktorumuz yok, iki doktorumuz var, ikisi de ultrason sonuçlarını yazıyor, yazamazlar, diyor, ekliyor, kendileri neden yazmıyor, kendi doktorları neredeymiş?
Nereden bilebilirim?

[Ahmet Ümit Aloğlu Öğretmenimizi görmek için tıklayın:](#)

[Ahmet Ümit Aloğlu Öğretmenimizin sayfasını incelemek için tıklayın:](#)

Tekrar ilgili yere iniyorum, yapacak bir şey yok, diyorlar.
Başhekime ulaşamıyorum, yardımcılarından birine derdimi anlatmaya çalışıyorum, “Hasta haklarını oku, durumun hangisine uygunsa dilekçe yaz” diyor.
Başhekim sekreterine “Bu durumda ne yapmalıyım?” diye bir daha soruyorum.
Kliniklerden sorumlu başhekim yardımcısına gönderiyor beni.
Türbanlı Bir başhekim Yardımcısı
Türbanlı, güzel yüzlü, güzel gözlü bir bayan Emine Hanım.
Dinliyor beni. İlgili kişilere telefon ediyor, tartışıyorlar, geliyorum, ben yanınıza geliyorum, odasından çıkıp ilgililerin yanına gidiyor, 22 dakika sonra dönüyor odasına. “Reçeteniz yazılacak, biraz bekler misiniz?” diyor.
Bekliyorum, gelecek. Hanımefendinin de sabrı tükeniyor, yardımcısına telefon ettiriyor. O arada derdimi soruyor, söylüyorum, filmime bakıyor, kendisi de göğüs hastalıkları uzmanı imiş, “Sağ Akciğerinizde bir sorun var” diyor.
Gerçekle karşılaşmak
Böylece ilk kez duymuş oluyorum, derdimi.
Hastanenin hayhuyu arasında Mersin Devlet Hastanesine de yolum düşüyor, orası Toros Hastanesinden de kalabalık.
Tomografi sonuçları geç veriliyormuş, Bir özel hastane çabuk veriyormuş, dediler, oraya gidiyorum. Aman Allahım, ana baba günü...
Neden böyle, diye söyleniyorum. Ben yaşlarda bir hanım, söylenmemi kendisine sorulmuş soru olarak algılıyor ve “Ne kadar poliklinik, sağlık ocağı, hastane varsa hepsi böyle beyefendi.” Diyor.
Ulusça Hastayız
Demek ki ulusça hastayız.
Bir yetkili şu soruyu sormalı:
Bu ulus neden bu kadar hasta?
Bu sorun, hastaneler açmakla, ilacı bedelli ya da bedelsiz vermekle, sağlık güvencesi ağı oluşturmakla çözülemez. İnsanlarımızın neden hastalandığını araştırmak, nedenlerini bulmak, ulusumuzun öncelikle hastalanmasına engel olmak, sağlıklı yaşamasını sağlamak gerekiyor.

Sağlık sorununun çözümü, koruyucu hekimlikten de önce, bu yolda yapılacak çalışmalardadır.

Israrla nükleer enerji dersiniz, insanlara GDO'lu besinler yedirmeye devam ederseniz, kürsülerden –bütün politikacılarımızdır bu sözüm, salt iktidardakilere değil- ulusu gerer, sinirlerini allak bullak ederseniz, hastaneler açmakla başa çıkamazsınız sağlık sorunuyla.

Böyle düşünüyorum ben, bir de siz düşünün.

[Tweet](#)

```
(function() { var s = document.createElement('SCRIPT'), s1 = document.getElementsByTagName('SCRIPT')[0]; s.type = 'text/javascript'; s.async = true; s.src = 'http://widgets.digg.com/buttons.js'; s1.parentNode.insertBefore(s, s1); })();
```